URHO MUROMA

Jumal on armastus

KEEGI

kannab hoolt
sinu eest,
Tema peab sind
silmas,
järgmine
samm on
Tal juba
otsustatud.
See on
Jumal-Taevane
JSA,
kes sind armastab.

omast, peab paika Jeesuse ütlus: »Maailmas on teil ahastust.« Ka Paulus rääkis oma kogemuste põhjal, et peame läbi mitme ahastuse Jumala riiki minema.

Piibel ei esita Jumala rahva osa siin maailmas roosilise teena. Ei! Mõelgem tagasi näiteks märtrikiriku ajale. Kui kõrgele tõusis siis Jumala rahva kannatuste mõõt! Vabanegem võimalikult kiiremini mõttest, et on midagi võõrast, kui meie, Issanda omad, satume mitmesugustesse vaevadesse ja kannatustesse. Juba selline mõtlemisviis ise võib olla raskusi kohates usu kaotamise põhjuseks.

Kui aga oleme omaks võtnud õige mõtteviisi, et ka kannatus ja ahastus kuuluvad olulise osana uskliku ellu, siis suhtume neisse rahulikult. Kui meil ei ole kannatusi, on põhjust küsida: »Miks?« Kui kõik teised Issanda omad tulevad läbi suure viletsuse ja ahastuse, kes olen mina, et peaksin neist pääsema?

Kui süveneme Jumala tahtmisse, märkame, et kannatus on oluline tegur uskliku elus. Me ei kaota kannatlikkust, lootust ja usku, kui tulevad rasked päevad. Me ei hakka kohe kahtlema Jumala armastuses ja süüdistama Teda, et Ta ei hooli meist ega kuule meie palveid. Vastupidi, püüame just *kannatuses näha üht Tema armastuse väljendusviisi.*

Kord rääkis üks usklik, et ühel ööl kogetud elamuse kaudu tuli ta välja oma usaldamatuse pimedusest. Ahastus oli ta elus ja kodus muutunud nii suureks, et ta oli täielikult kaotamas usku armastavasse Jumalasse. Kui talle koormad juba üle jõu tundusid käivat, hakkas ta ütlema Issandale kibedaid sõnu nagu omal ajal Iiob. Äkki ta ärkas. Keegi oleks teda nagu puudutanud ja ta kuulis häält: »Ta ei halastanud iseĝi oma ainusündinud Pojale!« – Need sõnad vabastasid ta hinge pimedusest ja tõid valguse. Ta ei kahelnud enam Jumala armastuses ja halastuses. Kui Jeesus kannatas ristisurma, olles Jumala Poeg, kellesse Isa oli eriliselt kiindunud, siis ei saa kannatus olla vastuolus Jumala armastusega. Ahastusel on oma mõte ja ülesanne. *Ka selles ilmutab Jumal end armastava Jumalana.* Tõsi, Tema mõtted ja teed on varjatud, need on Jumala teed ja kavad. Laps võib olla rahul kõigega, mida Isa saadab, kuna ta teab, et armastuse Jumal soovib omadele alati parimat.

Võta oma rist. Ära kanna seda nii hooletult, et see hõõrub su õlanukki! Hoia seda keset selga ja kanna just nii, nagu Issand soovib.

Siis tuleb Ta sulle peagi appi. Kui Ta ka ei võta risti ära, vähemalt mitte kohe, tugevdab Ta sind risti kandmiseks ning värskendab oma väega ja su teekond edeneb. Kui mitte alati püsti, siis vähemalt põlvili või roomates. Kuid mitte iialgi ei puudu vajalik abi. Seda oleme ikka kogenud.

See,
kes usub
Jumala
abisse,
saab
JUMALA
abi
osaliseks.

MB

OLE VAIKNE ISSANDA EES!

Miski pole nii raske kui kannatusest põhjustatud seesmise rahutuse vaigistamine, et hing saaks ahastuse aegadel vaikselt Issandas puhata. Kui seda suudetakse, on ühtlasi ka saavutatud võit usaldamatuse üle.

Ootamatu õnnetus näib olevat kergem kui pikaajaline kannatus. Ootamatusteks on hingel varuks usku ja jõudu, kohe me ei nõrke. Ütles ju ka Iiob esimestel kannatushetkedel: »Issand on andnud ja Issand on võtnud, Issanda nimi olgu kiidetud!« Kui ta mure süvenes, hakkas seesmine torm nii tugevasti raevutsema, et mees oli Jumalat päriselt kaotamas.

Kui vajalik on oskus hingata Issandas ka niisugustel aegadel! Väikesed linnud põgenevad tormi

ajaks oma pesadesse. Nii tuleks ka usklikul toimida! Põgeneme Jeesuse varju ja *oleme vaiksed!* Usaldame end väikese lapse kombel Isa sülle ja hingame seal tasa. Palume, et Ta laotaks oma kaitsvad tiivad meie üle, kuni kuri läheb mööda. Ütleme oma südames: »Tahan olla väike. Mitte minu tahtmine pole määrav.« Siis on me südames paik Jumala rahule.

Vaata, ka halb päev möödub! Sügisel on palju pikki pilves ilmu. Kaunis päikesepaiste ununeb. Näib, et pilvisus kestab lõputult. Kuid jälle saabuvad ilusad ja päikeseküllased päevad ning ka kõige pikemal pilvitusel tuleb lõpp.

Nii on ka kannatusega. See veereb meist üle nagu sünge must pilv ja vajub me peale kogu oma valu ja raskusega. Ära unusta, et see ei kesta igavesti. Aeg viib kannatuse minema. Siis paistab päike veelgi säravamalt.

Õnnelik on see, kes tormi ajal leiab varjupaiga Jeesuse juures, kes oskab end Tema kaitse alla peita nagu lind oma tillukesse pessa. Las tormil möllata ja tuulel ulguda; Issanda juures on rahu.

Pole vaja esitada küsimusi. Küsimuste ja vastuste aeg saabub hiljem, seesmise selguse aeg tuleb siis, kui kurjad päevad on möödas. Nüüd tuleb vaid vaikselt ja usaldavalt toetuda Issandale.

Ahastuse sees on kõige ebasobivam analüüsida

põhjusi ja tagajärgi. Siis on hing liiga erutatud, et olukorda rahulikult hinnata. Süüdistame iseennast mitmesugustes pattudes, mille tagajärjeks ongi meie mured. Ma ei taha öelda, et suhete selgitamine Jumalaga poleks omal kohal ka sellel ajal. Kui aga soovitakse vältida uut õnnetust, peab see toimuma alanduses ja Issanda armu varjus.

Taevase Isa käsivarrel hingates saabub õige rahu. Jumala kõikenägev ja kontrolliv silm uurib läbi südame sügavaimad ja salajasemad sopid ja toob kõik hingesilmade ette läbikatsumiseks ja kohtumõistmiseks. Siis saab ahastuses osaks tõeline rahu, mis vastu peab. Alles siis võib värisev süda end tõeliselt Issanda hoolde jätta.

Astu, mu rahutu hing, Issanda ette! Hinga rahus! Ja pea meeles, et Jumal on suurem kui meie süda ja »Tema teab kõik«. Hinga teadmises, et Issand tunneb sind paremini kui sa ise, Ta teab kõiki su puudusi, nõrkusi, pahesid, muid patte – ja siiski armastab sind kõigest hoolimata, suurema armastusega kui keegi inimestest.

Ükski
neist
ei ole
maha
jäetud,

kes
loodavad
JUMALA
peale.

MB

JEESUS
on Kõigevägevam
Issand,

võitja elu ja surma,
haiguse ja
looduse jõu üle.

USU –

kui sa Teda näed,
Teda kummardad,
siis

muutub
su häda.

MB

SEE ON JUMALA TAHTMINE

Maailmas ei toimu midagi juhuslikku, kuigi meie, inimesed, oma lühinägelikkuses nii mõtleme. Kõige taga seisab Jumal. Ei saa öelda, et kõik toimub just nii, nagu Jumal tahab. Jumal ei soovi tapmisi, sõdu jm. sellist. Ometi ei toimu midagi, kui Jumal ei luba. Kui Issand võtab ära oma varjava käe, oleme paisatud kurjuse võimusesse. Kui Ta laseks inimestel lõigata kõike seda, mida nad on külvanud, oleks palju enam pisaraid.

Kui meile tulevad rasked ajad, on hea, kui võtame need Jumala käest *tingimusteta* vastu. Olgu raskused inimestest või olukordadest tingitud, *kannatus muutub Jumala* käes *vahendiks,* mida Tema suunab.

Juba teadmine, et meie õnnetuse suurust ja laadi

ei määra kurjus, vaid Jumal, on suur lohutus! Säilitame ainult oma usu Jumalasse, armastavasse taevasesse Isasse – ja kannatuselt on võetud ta teravus!

Me leiame sisemise rahu ja tasakaalu, kui võtame kõike, mis meid tabab, *otsekui taevaselt Isalt!*

Simei needis Taavetit, kui ta põgenes oma poja Absalomi eest. Taaveti sõbrad püüdsid Simei suud sulgeda, aga kuningas ütles: »Las ta sajatab! Issand on temale ütelnud: »Sajata Taavetit!«« Simei sajatamise taga nägi Taavet Issanda headust! Kui Juudas Iskariot tuli Jeesust vangistama ja mitmed sõbrad tahtsid Jeesust kaitsma hakata, ütles Issand: »Kas me ei jooks sellest karikast, mille mu Isa mulle on saatnud.« *Isa oli saatnud Jeesusele kannatusekarika, kuigi Juudas tõi selle kohale.*

Kas ütleme iga õnnetuse ja mure kohta, mis me koduuksest sisse murrab: »Selle on mu taevane Isa mulle saatnud.« Kui võtame olukordi nõnda, siis teame, et see tuleb meile kasuks. Jumala tahtmine on alati parim. Oleks lausa vastuolus Jumala olemusega, kui Ta saadaks meile midagi, mis meile kasuks ei tule. Tõsi, me ei mõista, miks peame taas uutesse kannatustesse sattuma, kuid piisab teadmisest, et Jumal seda teab. Tema teab, kuidas need raskused meie vaimset arengut kõige paremini mõjutavad. Kui me usume seda täie veendumusega, on kannatus meile tõeliseks õnnistuseks.

Kaugeltki mitte alati ei saa kannatus õnnistuseks. On palju kannatustes kalestunud inimesi. Kannatused võivad inimese muuta kibestunuks, kalgiks, morniks, kahjurõõmsaks. Inimene pole kannatuste taga näinud Jumalat, vaid tundnud end julma ja halastamatu saatuse mängukannina. Ta viibutab Jumalale rusikat ja kirub Teda oma jõuetus trotsis. Ka nii võib juhtuda! Selliseid kannatustes kalestunud inimesi kohtab sageli. Neid on raske lohutada ja veenda.

Kui oluline on seepärast ka kõige raskemate katsumuste taga näha taevase Isa kätt! See on lohutus ka suurimas kannatuses. Katsumustes ilmub Issand ise oma lapsele, on abiks ja leevenduseks. Nii leiab hing raskustes varju Jeesuses, on Tema poolt toetatud ja kantud. Ükski kannatus pole liiga raske, vaid »nagu sinu päev, on ka su jõud!«.

Kui antud hetke valu ei ole kooskõlas pildiga, mis on enesele Jumalast loodud, jääb värisevale südamele küllalt põhjusi, mis võiksid lammutada kogu vaimuliku elu. Just see fakt, et Issand ise on kõikide sündmuste taga, võib tekitada raske seesmise hingepiina. Ometi jääb toetuspunkt, kui teatakse end olevat Jumala kätes, kui teatakse, et Tema varju all ei juhtu midagi halba, kuigi hetkel näib, nagu oleksid saatanlikud jõud meie elu nullinud.

Kui
oled
nõus
JUMALA
tahtmisega,
siis su
kannatus
kaotab
oma võimu.

MB

SINU TAHTMINE SÜNDIGU!

Kerge on paluda, kui Jumala tahtmine ühtib meie tahtmisega. Ka niisuguseid aegu on. Palvetame: »Sinu tahtmine sündigu!« Ja meie tahtmine täitub täielikult.

Aga siis tulevad teised ajad ja kõik läheb vastupidi meie soovidele. Aimame, et seegi on Jumala tahtmine. Paluda Jumala tahtmise sündimist tähendab oma tahte alla surumist.

See ei ole raske, kui tegemist pole me südameasjadega. Oleme rahulikud, kuigi ei lähe nii, nagu oleksime soovinud. Siis aga puudutab mõni olukord meid hingepõhjani. Kardame kaotada midagi, mis on meile sama kallis kui oma elu. Oi, kuidas süda, vaeseke, vaevleb, korrates: *»Siiski sündigu Sinu, mitte minu tahtmine!«*

Sellise palve palumine Aabrahami kombel Morija mäel kõige armsamat ohverdades on võit iseka

südame üle, võit, mida ei suuda keegi saavutada ilma Jumala suure armuta. *Ohverdada rõõmsal* meelel Jumala altarile oma kõige armsamad unistused nõuab vaimset küpsust. Niisuguse meelsusega peaksime paluma *Jumala tahtmise sündimist*. Kes meist aga on selleks suuteline? Mida armsam inimene või ese, seda valusam tundub sellest loobumine – ka Issanda tahtel. Oleme nõrgad. Nii raske on uskuda, et Jumala tahe on alati täis armu ja heasoovlikkust. Ja kui me ka usume, soovime, et meie tahe selles asjas võiks sündida. Ohver näib nii suur, et seda tuues variseme ka ise. Me ei toimi rõõmsalt ja tänumeeles. Kui suudaksime vähemalt rahulikult alistuda ja oma saatusega leppida.

Ja ikkagi *peab* Jumala tahtmine toimuma meie kõikide heaks. Nagu Ta ei soovi meile midagi halba, ei soovi Ta seda ka me lähedastele. Nende õnn on palju enam Tema kui meie südamel. Miks siis oled, mu hing, nii rahutu? Miks ei julge sa täielikult toetuda oma Issandale?

Kas pole põhjuseks see, et oleme lühinägelikud ja hindame kõike selle maailma mõõdupuuga?

Ja ometi ei jää meiegi siia igaveseks. Tuleb meilgi maailm peatselt maha jätta. Õnne ei saa mõõta selle maailma mõõdupuuga.

Me soovime, et elu kulgeks alati meeldivalt. Issand aga soovib, et saaksime õndsuse ja külluslikku

õnne kord igavikus. Ta lõpetabki mõnikord meie ajaliku õnne, et ei saaks takistatud igavese õnne saabumine.

Sellepärast on raske rõõmuga paluda: »Sinu tahtmine sündigu.« Kui aga näeksime end igaviku poolelt, kuhu Tema meid oma tegevusega suunab, me arusaamine muutuks. Siis hindaksime kõike igaviku mõõdupuuga, mitte selle järgi, kui palju siinseid loobumisi eesmärgi saavutamine kaasa toob.

Kõik me oleme siin »võõrad ja majalised«. Mitte kellelgi pole püsivat eluaset. Nii sinul kui minul on peagi ees suur elukoha muudatus. Siis, igavikus, selgub, et iga murehetk oli täis puhast armu. Näeme, et see, millest süda siin kramplikult kinni hoidis, võeti meilt ära igavese õnne nimel. Jumala teed ja tööd on eksimatud. Kõik, mida Ta teeb, on Ta meie heaks kavandanud. Kas saame kätte meie jaoks mõeldud õnnistust, sõltub sellest, kuidas suhtume Tema tahtmisse. Kui püüame alandlikult ja tänumeeles vastu võtta, mida Tema meile annab, saame kannatlikkuse kaudu suure õnnistuse. Kui aga südant täidavad meelehärm ja trots, on kannatus meile õnnetuseks.

Kes palvetab kogu südamest: *»Isa, Sinu tahtmine sündigu nüüd ja igavesti,«* ja teeb seda rõõmuga, mõistab tõeliselt, et Jumal on armastus.

See palve on usu hea proovikivi.

ÜKS AINUKE PILK JEESUSELE

päästab meeleheitest.

MB

MIKS ON MAAILMAS NII PALJU KANNATUST?

Kelle päevad mööduvad elu päikesepoolel, sellele meenub harva, et suur osa inimesi elab pimeduses. Leidub neidki, kellele vaevalt kunagi on elupäike täies ilus säranud. Pean silmas pikki raskeid haigusaastaid, raskete olukordade survet. Vahel on isegi hea olla nende ligimeste saatusekaaslane.

Siis pöörduvad mõtted kannatuste maailma, hinges on hämming ja ahastus.

Kuidas on omavahel kooskõlas Jumala armastus ja ääretu kannatuste ookean? Nähes süütut kannatajat, muutuvad need küsimused veelgi teravamaks. Võtame või väikesed lapsed, kes kannatavad oma vanemate patu pärast, need, kes vaevlevad lakkamatult kogu elu.

Kas ka kõike seda lubab armastav Jumal?

Sellele küsimusele on püüdnud vastata paljud suurvaimud ja targad pead. Mu kannatav õde ja

vend, luba mind väljendada seda piskut, mis on mind lohutanud, nähes kannatust, mis paneb proovile usu armastavasse Jumalasse.

Näen elu raskuspunkti igavikus. Oleme loodud igavikuinimesteks. Meie kodu on igavikus. Ja see kodu on vaba kõigist kannatustest.

Oma näilises pikkuses on käesolev elu siiski väga lühike. Kannatuseaastad, ka nädaladki tunduvad küll ütlemata pikad, aga igaviku kirkusega võrreldes on nad kui mööduvad hetked.

Meie elu väärtus sõltub täielikult sellest, kuidas oleme seda kasutanud igavikule valmistumisel. Kui inimene elaks juba maa peal paradiisi õndsuses, oleks ta süda siin. See polekski ohtlik, kui ta kasutaks oma praegust elu Jumalale kiituseks ja auks. Aga ta on pattu langenud ja Jumala aust ilma. Kui inimene tunneks õnne juba siin, pealegi lahus Jumalast, ei saaks Jumala plaan tema osas kunagi teostuda. Oma petlikus, ajaliku õnne hurmas kaotaks ta tõelise õnne, mis on leitav ainult osaduses Jumalaga. Seda takistama ongi Jumal saatnud kannatuse. Kannatus on patu tagajärg, vastukaal patule. *Järelikult peitub kannatuses armastuse suur eesmärk.* Enne kui on liiga hilja, paneb Jumal kannatuse kaudu inimlapse oma olukorra üle järele mõtlema, et teda äratada petlikest õnneunelmatest.

Seega on kannatuse ülesanne lahutada meid

patust ja maailmast ning lähendada Jumalale. Et inimene oma himudes ei rikuks end lõplikult, tuli Jumalal patukarikasse segada kibedaid rohte.

See on probleemi üks külg ega selgita, miks ühed kannatavad enam kui teised, miks peavad nii paljud kannatama süütult. Kuidas saab armastav Jumal aastast aastasse vaadata tuhandeid kannatajate hulki ja kuulda nende ääretut ahastust? Aga seepärast, et Issanda käes on kannatus suure õnne saavutamise vahendiks.

Mis saab neist, kes kannatustes paadúvad? Neidki on väga palju. See jäägu varjatud kõigeväelise Jumala teada. Kindlasti pole ka nemad asjatult kannatanud, kuigi Issanda plaan nende osas pole teostunud, nagu meie arvasime. Nii nagu taevas on kõrgem maast, on Issand suurem meie mõtetest. Tal on kindlasti palju plaane, millest meil pole aimugi. Ka neis viib Ta kunagi täide oma armastuse varjatud kavatused.

Usume, et kannatus teenib armastava Jumala plaane pattulangenud inimkonna *õnne heaks*. Kui vaatame kannatust selles valguses, siis meie usk Jumala armastusse jääb püsima.

Kui õpime siinset elu nägema tõelises, igaviku valguses, koidab uus selgus. Mitmed rasked küsimused saavad vastuse. Kuid paljud probleemid lahenevad alles Jumala auhiilguses.

Kannatus peab muutuma

RÕÕMUKS.

Jumala armastuse juures pole kannatusel ijalgi viimane sõna.

MB

KANNATUSE ÜLESANNETEST MEIE ELUS

Alati kui Issand saadab kannatuse, annab Ta sellega kaasa kindla ülesande. Millise, seda me sageli ei mõista. Võime ehk ainult tagantjärele aimata. Kuid sageli jääb kannatuse eesmärk meile suletuks, sest meil on varjatud Jumal.

Midagi me siiski mõistame. Kui sageli on kannatus peatanud muretu patuse tema hukatuse teel! Kannatuses näeb inimene oma elu täiesti uues valguses. Kui tal on kogemus selle ilma mööduvast õnnest, ärkab ta otsima elule sügavamat alust. Kannatus toob kadunud lapse teele taevase sõnumi ja tõstab ta pilgu Isa poole. Siin on kannatus õnnistusecks.

Kannatus võib saabuda ka patu tagajärjena.

Arvasime, et võime patuga vabalt mängida, ilma et see meid ohustaks. Siis aga tulevad katsumused ja panevad meid Isale tõsiselt aru andma. Nii teenib kannatus jälle armastava Jumala tahet: muudab patu meile kohutavaks ja vastumeelseks. Vaikses meeles otsustame patust loobuda. Kuigi see oma jõududega ei õnnestu, oleme kannatuses siiski õige pöörde teinud.

Ka muretu uskliku ellu toob kannatus äratava sõnumi. Meie usu tegelikku kvaliteeti ei näita miski paremini kui kannatus. Headel aegadel võime oma usuga ka kiidelda. Kui aga saabuvad rasked päevad, mis avavad meie südame ja usu tegeliku olukorra, võib juhtuda, et inimene, kes pidas end tõeliseks usukangelaseks, näeb nüüd end läbini nõrga ja viletsa patusena. Antud juhul teeb kannatus hinges suurt puhastustööd. Kogu seni märkamatu saast ja inetus tõusevad hämmeldunud inimese silma ette. Ta poleks osanud isegi aimata, et ta on enesega nii rahulolev, uhke, ülbe, suureline. Nüüd ta märkab pattu ka seal, kus varem tähelegi ei pannud. Kannatus avab iseloomu nõrkused, inimesel on piinlik, ta tunneb põlgust enese vastu. Kannatustes toimub seesmine murdumine, millel on suur tähtsus *tulevaste* õnnistuste saamise eeldusena.

Kui kannatus teeb valu, muserdab ja murrab õigesti, pole katsumuste aeg möödunud tühjalt.

Kannatus tugevdab meie usku Jumalasse. Kordaminekutes on Jumalasse kerge uskuda. Kui meid saadaks alati edu, kaasneks sellega nõrk usk. Meie elulaevukest tuleb aeg-ajalt ägedates tormituultes rõsida. Kui kaovad kõik nähtavad toed, just siis läheb vaja usku nähtamatusse. Kui tundub, et Issand on meid unustanud, siis vajame seesmist jõudu, et tõotustest kinni hoida. Kui kurjus me ümber märatseb, polegi kerge kõige selle taga näha armulist Jumalat. Aga just nendes katsumustes usk kasvab. Kes võidab, väljub uuenenud inimesena.

Kannatused valmistavad *alati* Jumala õnnistustele uue tee.

Mõnele usaldatakse suuri kannatusi Issanda nime austamiseks. Mõnele oma lapsele *annab Issand kannatamise ta elutööks*. Üks saab ühe, teine teise ülesande; kellelegi võib osaks saada Issanda nime kirgastamine kannatuste kaudu. Selle nähtava jutluse abil võib Issand kõnelda enam ta lähikonnale – nähes, kuidas alandliku ja tänuliku kristlase elu kuulutab võimsalt Jeesuse väest. See mõjub tugevaimini kui paljude kristlaste kõned.

Kannatamise äärmiselt raske ja keeruline elutöö usaldatakse vaid eriliselt armusaanuile.

JEESUS
on sinu juures
sa ei ole
üksinda,

JEESUS
tunneb sinu
ahastused ja
valud.

JEESUS,
on igavene
armastus.

MB

MITTE PISARATKI ROHKEM

Kui saabuvad unetud ööd ja murerikkad päevad, tundub sageli, et neid on ülemäära palju. Näib, nagu ei lõpeks nad kunagi.

Ärgem unustagem, et Issand teab täpselt, kui raskeid koormaid me suudame kanda. On ka neid, kes oma koormate all nõrkevad. Aeg-ajalt kuuleme kord ühest, kord teisest lootusetust olukorrast. Lõikus võib kunagist külvajat üllatada. Sellist vilja ta ei oodanud. Jõud ei pea vastu. Tagajärjeks on lootusetus.

Kui me aga ahastuses põgeneme Issanda kaitse alla, võime olla kindlad, et me valu ei ole suurem kui abi, mis tuleb Jumalalt. Issand ei tunne mingit rõõmu meie elu rikkumisest, vaid Ta soovib seda puhastada ja vääristada. Ta ei pane meile raskemat koormat, kui kanda suudame.

Usume, et iga pisar kannatuste karikas on täpselt mõõdetud. Meile ei anta taluda mingil juhul suuremat kannatust, kui on vaja. Tõsi, Issand ei hellita meid oma tahet teostades, kuid on kindel: Ta teab, et oleme põrm. Issand teab, et põrm ei talu palju. Tegelikult talume siiski enam, kui ise arvame, ja sellele vastavalt lubab Issand kannatuste hulga ja katsumuste suuruse.

Tema, kes kord ütles, et iga juuksekarv me peas on loetud; Tema, kes armastusest meie vastu läks surma, mõõdab meile ka kannatuste hulga ja viisi. Tema ei mõõda valesti, ei ka ülemäära. Kui kannatusehetk möödub, märkame seda. Tema andis just nii palju armu, kui koormate kandmiseks oli vaja. Tema ustavus kestis ka siis, kui meie oma lõppes. Seda tuge ära unusta, ära väsi teel!

Issand ei ole sind jätnud, kuigi praegusel hetkel nii tundub. Tema ise seisab su kõrval ega lase tulekuumusel kõrvetada. Kui sa ei pea vastu, leevendab Ta sinu valu, vähendab kuumust, lohutab. Tema hoolitseb hellemalt kui ema oma haige lapse eest. Mõnikord võib tunduda, et Ta piinab inimest enese huvides. See mõte on saatanalt.

Issand on oma armastuses mõistetamatu. Tema armastus ei tundugi alati armastusena. See ilmneb tagantjärele. Kui mureajad on möödunud ja päike on taas säramas me üle, siis mõtleme neile tagasi

ning märkame, kui täpselt olid mõõdetud me kannatusehetked, kui parajasti oli täidetud kannatusekarikas – vastavalt jõule. Kui näis, et enam ei jaksa, pööras Tema kõik paremusele.

Kannatuses ei vaja me midagi enam kui lapsetikku usaldust Jumala vastu. *Kui püsime usalduses, läbime kannatuse õnnelikult.* Kui aga usaldus Jumala vastu kõigub, tuleb usaldamatus ja me murdume seesmiselt.

Usalda Jumalat! Tema teab, kui palju sa kanda suudad. Tema ei pane su viimast jõudu proovile. Kui tundub, et läheb liiga raskeks, tuleneb see sellest, et sa oma fantaasia ja usaldamatusega seda ise võimaldad. Ära lisa oma koormale rahutust! Usalda Jumalat ja su koorem kergeneb. Palju sõltub sellest, kui rahulikult võtame oma raskusi, kas võimendame neid või *vaatame kõike teiste silmadega.* Kannatus polegi nii kerge, nagu seda teise elus hindame, ja mitte ka nii raske, nagu seda enda juures arvame. Kannatus on just selline, nagu Jeesus mõõtis. Selles ei ole midagi üleliigset.

VAHEKORD ISSANDAGA SELGEKS!

Kui meil on puhas südametunnistus, on kannatus kergem. Kui kannatusele lisandub veel südametunnistusepiin, tahab valu võtta viimase jõu. Seepärast on tähtis omada puhast südametunnistust, siis suudad raskusi kanda.

Teisest küljest aga varitseb oht uskuda kannatustes Jumalast halba. Kannatus varjab Issanda palge. Hingevaenlane ei maga, vaid maalib meile Issandast nii hirmuäratava pildi, et võib lausa kohkuda.

Kes julgeb oma vahekorda korraldada sellise armutu Jumalaga? Kõige enam võib Tema ette ahastuses langeda ja hüüda: »Issand, heida mulle armu!« Kuid loota, et Ta andestab me patud, tundub võimatu.

Kui hing ei leia armulist Jumalat, muutub kan-

natus üha suuremaks. Milliseid pilte saatan meile Jumalast ka ei maali, on ometi kõige õigem minna Tema ette ja meenutada, kuidas Issand suurtele patustele varemgi on armu andnud. Ta halastas Maarja Magdaleenale. Andis armu Peetrusele. Röövelgi leidis ristil armu. Ka Taavetile anti armu, kui ta tunnistas oma patud. Isegi Manasset, Iisraeli kuningat, ei heidetud kõrvale. Issand ei ole veel kunagi hüljanud kedagi, kes pattu kahetsedes Tema juurde tulnud. Kas mina olen esimene? Ei! Issand on ikka armuline ja hea, kujutagu hingevaenlane Teda kuitahes karmina.

Issand võtab patuseid alati vastu. Tema on suur hingede arst. Arsti ei vaja teved, vaid haiged, just niisugused, nagu sina ja mina. Ta kutsub neid, kelle olukord on kõige halvem. Temalt leiab patune armu ja just seda me vajame.

Kas tead, mis on armusaamise saladus? *Täielik abitus.* Kui ma ei saa abi täielikus abituses, ei saa ma seda kunagi.

Asu Issanda ees abitu patuse positsioonil. Ära varja oma meelehärmi, viha, trotsi, lootusetust, ei midagi. Alanda end Issanda ette täies aususes. Küll Tema teab ja tunneb, millises seisundis sa oled. Ära riietu Tema ette tulles näitleja kostüümi. Tule, nagu oled! Kogu oma rahutuse ja viletsusega.

Tema annab armu. Ta ei saa teisiti. Issanda süda

oli tulvil halastust patuse vastu juba siis, kui see eksles võõrastel radadel. Kas nüüd, mil patune tuleb Tema ette armu ja abi paluma, oleks Ta meel muutunud?

Tõesti, Tema annab armu! See on kindel. Kui oleme oma patud tunnistanud, on Issand tõotanud meid lunastada, ja Tema ei valeta.

Võib-olla me ei suuda uskuda armu sellist suurust. Ent Tema arm on suurem kui meie arusaamine. Me hindame Issanda armu oma kitsa südamepiiri kohaselt ja eksime. Kord Ta läks patuse maailma eest surma. Tema veri voolas Jumala pilkajate pattude lepituseks. Ta suri ka sinu eest ja ostis su vabaks oma kalli verega. Ta ei saa ega tahagi sind hüljata.

Jeesus armastab sind!

See arm püsib. Issanda tõotus on jõus. See toimib sinu ja minu kasuks.

PÕRGUKOERAD

Nii nimetab piiskop Pontoppidan ühes oma raamatus kõiki muresid, millega end rasketel aegadel ilma vähimagi põhjuseta koormame. Meil, inimestel, on kalduvus Issanda antud koormaid raskemaks teha, kujutleda neile lisaks mitmeid võimalikke ebameeldivusi. Tänu vilkale fantaasiale võib suhteliselt kerge kannatus paisuda tohutult suureks. Ahastuses kujutleme olukorda kõige halvemas variandis. Kui võtame asju sellisena, nagu Jumal meile saadab, lisamata juurde omapoolset muret ja hirmu, läbiksime paljud raskused tunduvalt väiksema südamevaluga.

Õpime kogemustest! Häda ja ahastust ei tohi paisutada. Juba siis, kui Issand rasked ajad saadab, kaalub Ta täpselt, kui suure koorma Ta meie õlga-

dele asetab. Ärgem suurendagem tänase päeva koormaid, võttes oma õlgadele kõik, mis võib juhtuda homme või ülehomme. On enam kui tõenäoline, et midagi sellist, mida ette kujutame, ei juhtugi. Ja kui ka juhtub, muudab Issand olukorra nii, et kanname selle päeva raskusi paremini, kui praegusel hetkel oskame ette kujutada. Igale päevale saab küllalt oma vaevast. Uus päev toob endaga kaasa uue jõu ja uue armu.

Paljudest asjatutest kartustest muserdatud inimesed on nagu põrgukoerte poolt tagaaetavad. Kui neil pole täna erilist põhjust muretsemiseks, teevad nad ühest või teisest seigast järelduse, nagu võiks järgneda midagi kohutavat.

Mu lugeja, looda Jumalale! Ükskõik kui raske on südant Issanda ees vaigistada, on see niisugustel aegadel ometi tohutult vajalik. Kõigil raskustel näib olevat üks siht: juhtida sind Issanda kaitse alla. Issand soovib, et annaksime end Temale täielikult üle, et Tema üksi hoolitseks kõige eest. Paneme end Tema altarile, kui soovime vabaneda põrgukoertest. Hingates täies usalduses Issanda kaitse all, vaibub nende hirmutav haukumine. Põrgukoerad pole sugugi nii hirmsad, kui nende haukumise järgi arvata võiks. »Kuuest murest on Issand sind vabastanud ja Ta vabastab ka seitsmendast.« Ära seda unusta! Kui meenutame näiteks kõiki neid raskusi, millest Jumal

kandis läbi meie armsad vanemad, kes praegu on juba igaveses õndsuses, kas pole Jumala arm ja ustavus olnud nendega suur ja imeline? Nad said armu ning tulid õnnelikult kõigest välja. Nad ehk imestaksid praegu vaid, et muutsid ise oma elu raskeks mõttetu muretsemisega. Sama on ka meie kannatustega. Kui tihti on me süda ahastuses vabisenud, teinekord surmahirmuni. Ehkki tagantjärele tunnistame: Issand kandis meid imeliselt oma armuga kõigest läbi. Nagu Ta viis meie isad ja emad läbi kõigi raskuste, viib Ta ka minu ja sinu.

On hea õppida asjatuid tuleviku muresid kandma palves Issanda ette, paluda armu neist vabanemiseks, teades, et need pole Issandast, vaid Saatanast. Issanda ees süda vähehaaval rahuneb, vahel küll väga vaevaliselt. Kui alandume ja vaikselt ootame, tuleb abi õigel ajal. Usaldus taastub, tugevneb ja samaaegselt kaob rahutus.

Oigupoolest on niisugune rahutus patt. See on Jumala armastuses ja headuses kahtlemine. See on saatana poolt Jumala kohta maalitud pildi uskumine. Ja kui see on patt, tuleb seda ka patuna tunnistada. Ent Tema ise on ju tulnud meid päästma kõigist pattudest. On ju Tema tulnud ära rikkuma saatana tegusid. Vabastagu Ta nüüd meid sellest väärast pildist, mille saatan on maalinud meile taevasest Isast ja andku meie südamesse Jumala rahu.

Mina teed ei
tunne,
küll aga Jumal
tunneb teed.

Mina olen nõutu,
JUMAL
aitab mind.
Mina ei leia
lohutust –
JUMAL
trööstib mind.
Taevane Isa,
minu süda
usaldab sind.

MB

KANNATUS JA PALVE

Kui suur ahastus täidab hinge, on raske palvetada. Kui meis on torm, on raske Issanda ees hetkekski vaikseks jääda. Kui ahastusega kaasneb ka füüsiline vaev, oleme sageli üldse võimetud palvetama.

Ja ikkagi, sellistel hetkedel võib kogu meie olemus olla üksainus sõnatu, lootusetuse piiril kõikuv appihüüd ja palve.

Siis aga paneb vaenlane meid kahtlema palve vajalikkuses ja jõus. »Ei, see ei aita! Palvetan või ei, halastamatu saatus surub ikkagi minust üle kui raske teerull ja purustab julmalt kogu mu eluõnne.« Nii mu hing, vaeseke, mõtleb. Ja tunne, et hüüan tühjusesse, kus pole kuulajaid, masendab järjest enam.

Just siin toimubki tihti uskliku elu kõige raskem võitlus. »Kas on mõtet palvetada? Kas Jumal ei

toimi niikuinii oma tahte kohaselt, palvetan ma või mitte?« Palve takerdub küsimustesse.

Ilmneb meie usaldamatus Jumala vastu. Me ei usu Jumalast head, kuna Tema on saatnud vaeva ja ahastuse. Mõtleme Issandast kui julmurist, kes plaanitseb meile vaid halba. Mis mõtet on sellisele Jumalale palvet esitada?

Kui aga usume, et Jumala armastus on meid nendesse raskustesse juhtinud sihiga, mida me praegu ei mõista, et Tema armastav süda on meiega kaasas kõigis me kannatustes, siis suhtume Temasse teisiti. Siis läheme Tema juurde lapse usalduses ja valame välja kogu oma südame. Kogeme, et palve aitab. Püha Vaim vaigistab ärevuse me südames. Ta selgitab, et ka nendes raskustes võib Jumalat usaldada. Palvetades usk elustub, tasapisi leiame kindluse Issandas ja usu, et kõik lõpeb hästi.

Usalduse kasvades oleme tugevamad taluma raskeid aegu ja väljume neist võitjaina. Palvel on praktiline tulemus, Püha Vaim värskendab me väsinud vaimu.

Palvel on ka teine eesmärk. Jumal on määranud palvele kindla ülesande maailma valitsemisel. Muidu oleksid Piibli üleskutsed palvele ja mitmed palvega seotud suured tõotused puhas vale. Kui juba need on valed, kes siis usub teisigi Piibli tõdesid ja tõotusi?

Jumal on andnud palvele oma ülesande maailma valitsemisel. Jumal pole end sidunud isegi loodusseadustega. Seda tunnistavad paljud tervenemisimed ja mitmed muudki olukorrad, kus võib täheldada ilmset palvete kuulmist ja Issanda sekkumist sündmustesse.

Teadke, et meil on elav Jumal, kes teeb, mida Ta tahab. Ta võib arvestada meie palveid ja kasutada teist teed oma eesmärkideni jõudmiseks, kui Ta oleks kasutanud siis, kui me poleks palvetanud.

Issand teeb, nagu on Tema tahtmine. Ja kui Ta ei toimi meie palvete kohaselt, on Tal selleks kaalukad põhjused. Just armastusest meie vastu ei säästa Ta meid vajalikust »kärpimisest«. See toimub meie huvides. Võime olla kindlad, et ka siis kuuleb Ta inimlapse ohkeid ja palveid ning muudab »kärpimise« nii valutuks kui võimalik. Meie palved pole asjatud. Kord igavikus saame teada nende tõelise väärtuse. Seal näeme, et ka väikseim ohe on tõusnud meie taevase Isa ette ja on alati midagi meie heaks kallutanud. Ka siis, kui arvasime, et kõik palved on asjatud.

Ärgem kaotagem oma usaldust. Palvetagem julgesti ka rasketel aegadel ja eriti siis!

Ära kurvasta
oma tee
pärast, sest
sind juhib
JUMALA
armastus.

Tema ise
valis sinu jaoks
kõige parema
muidu oleks Tema
saatnud sind
teist teed.

MB

SURMA EES

Iga elav kardab surma. Kui trepil kostavad surma rasked sammud, võib meid haarata halvav hirm. Ka usklikku. On aga kindel, et Issand vabastab meid surmahirmust. Ometi on parem mitte hoobelda kartmatusega surma ees, sest me pole selles olukorras reaalselt viibinud. Mitmed murehetked on tõestanud, kui heitlikud me oleme, kui nõrk on meie usk tõsistes katsumustes ja me ei julge mingil määral toetuda oma usule ja selle tugevusele – me võime Jumalat veendunult usaldada, teades, et Tema ei unusta ega jäta meid, eriti surmatunnil. On hea, kui selgitame endale surmaprobleemi võimalikult arukalt ja loomulikul viisil. Surm on meile midagi vapustavalt ebameeldivat.

Surm kuulub maisesse ellu nagu sündiminegi. Kõik

enne meid elanud inimesed on surnud. See saab osaks kõigile, kes praegu meie kõrval elavad, *igaühele* – välja arvatud Issanda omad, kui Tema tuleb neid maa pealt ära võtma. Nemad pääsevad surma õudustest, asuvad ümber igavesse kirkusesse. Surm oleks seega loomulik nähtus, mida pole vaja karta. Nagu õhtune magamaminek. Ja ometi, selgitamisest hoolimata tunneme surma saabudes õudust. Surm on looritatud suure salapärasusega. Kui teaksime täpselt kõike, mis meid ootab teisel pool surma, suhtuksime sellesse rahulikumalt. Aga see salapärasus ja teadmatus, »suurde tundmatusse« siirdumine tundub nii kohutava ja hirmuäratavana.

Uskliku seisukohalt peaks see olema teisiti ja ongi teisiti vastavalt sellele, kuidas ta on saanud Jumalalt armu. Usklik teab, et hauatagune maailm on samasugune Jumala maailm nagu see, milles praegu elame. Nagu elutuba samas majas, kuid korrus kõrgemal. Usklik teab, et teda ootab seal suurem õnn ja õndsus, kui ta oskab kujutleda. Sinna jõudmine on suur õnn neile, kes on Issanda omad. Neid ootab ees palju meeldivaid üllatusi. Nende Issandas surnud armsad on neid saabumishetkel vastu võtmas. Milline ääretu rõõm on haarata embusse neid, kellest kord arvasid end olevat igavesti lahutatud! Pole ime, kui kostavad ülistus- ja tänulaulud *Lunastaja kiituseks!*

Ka Tema suri kord. Aga teame, et Ta tõusis surnust üles ja elab kirgastatumat elu, kui kunagi siin maa peal olles. Nii elavad ka meie armsad, kes lahkusid usus Jeesusesse. Nad on ümbritsetud taevase õnne, õndsuse ja rõõmuga, mida me siin ei tunne. Kas soovime neid siia kurja ja kõledasse, patusesse maailma tagasi? Igatseme neid küll pisarsilmil, sest elu tundub nende lahkudes tühjana! Kas meie kurbuses pole väheke egoismi? Kas poleks parem, et nüüd püüaksime endisest tõsisemalt ise sinna, kus nemad on? Parem kujutlegem meie taevast kodu nii armsana, et tee läbi surma kujuneks vaid lühikeseks hetkeks, mille järel ärkame täielises ja õndsas rõõmus.

Kellele Kristus on elu, sellele on ka surm tõeline võit. Seda kogeb iga Issanda laps. Piiblis on meil selle kohta imelised tõotused.

TEEL KOJU

Mu armas sõber, ära kunagi unusta, et oled teel *koju*. Iga hetk toob lähemale matka lõpu. Teekond pole alati nii meeldiv, kui sooviksime. Ühed reisivad mugavamates, teised karmimates tingimustes. See »sõiduk«, mille Issand saatis, et sind koju tuua, võib tunduda ebamugavana. Kuid ära unusta, et Issand saatis selle. See on sulle kõige sobivam. Ja sellega sa jõuad koju.

Ühe »sõiduki« nimeks on üksildus.

Selles on sageli kurb reisida. Aga ka üksildus võib muutuda õnnistuseks, kui paluda Issand endale reisikaaslaseks. Mu üksildane sõber, kas oled seda proovinud? Üksildase teekond koos Issandaga kujuneb ülimalt meeldivaks.

Teiseks »sõidukiks« on haigus.

Selles sõidukis reisimine on eriti vaevarikas. Kui

aga Issand tuleb kaasa kui Sõber ja Abiline, jõuab ka selle sõidukiga koju. Tõsi, me võime olla vägagi kurnatud, kuid Issanda arm kannab ja lohutus värskendab.

Kuidas neid »sõidukeid« ka ei nimetaks: vaesus, kodurist, mure mitme olukorra pärast – pääseb nendega siiski kohale. On hea, kui tõstad pilgu neilt üles kodu poole. Vaev suureneb, mida enam muredele vaatad. Ole rahul selle osaga, mille Issand sulle oma tarkuses on andnud. Siis jõuad kord armu, headuse, öndsuse ja kirkuse küllusse, mad meile on tõotatud.

Minu isa armastas ütelda, kui kohtas rahulolematuid inimesi:

»Ole rahul oma õnnega, ükskõik kui väike see ka on. Ole rahul, sest rahulolu on ainus õnn siin maa peal.«

Kui õiged on need sõnad! Mida vanemaks saame, seda paremini hakkame neid mõistma. See, kes on õppinud tundma rahulolu saladust kõigis eluraskustes, on leidnud tõelise õnne. Kuid seda saab õppida vaid Issandaga teel olles. Kui Issand on mulle armsaim kaaslane, olen rahul. Kui vaid Tema on minuga, on mul kõik, mida vajan.

Seepärast, mu armas: *Temale lähemale!*

Üha lähemale Temale! Püüa seda iga päev!

Siis istub Ta su kõrval nukras »sõidukis« ja räägib

sellest õnnest ja õndsusest, mis ootab »sealpool tähti«. Seda lohutust vajab haige hing, kui kannatus on vajutanud ta maadligi.

– – – – – – – –

Meremees soovib tuult purjedesse, kui laev on tugev ja kapten usaldusväärne. Meie elulaeva juhib usaldusväärne Kapten ja laeva nimi on:

»Jumala arm!«

Kuigi vahel on nii raske, jõuame kord kindlasti kohale.

Ja seda suurem on siis rõõm!

Õige usk
on sellepärast
nii kindel,
et ta midagi
ei oota eneselt,

VAID
KÕIKE
JUMALALT,

Temal on kõik
võimalik.

MB

SISUKORD

Varjatud Jumal 5
Usklik ja kannatus 11
Ole vaikne Issanda ees! 17
See on Jumala tahtmine 23
Sinu tahtmine sündigu! 29
Miks on maailmas nii palju kannatust? 35
Kannatuse ülesannetest meie elus 41
Mitte pisaratki rohkem 47
Vahekord Issandaga selgeks! 50
Põrgukoerad 53
Kannatus ja palve 59
Surma ees 65
Teel koju 68

Trükikoda «Ühiselu», Tallinn. Tell. 356.